

MENA

Pojednostavljujem –
sve svodim na otisak –
u magmi svesti ostanu samo slike.
Kamera uma beleži
skuplja za trezor sećanja
sekvence grada, lica, osmehe,
sunčano jutro, prozirne sutone.

Godine klize niz mene
ko nevreme niz predele,
spiraju mesečine, omame.

Postajem sprud.
potiskujem mračne prostore,
blesak bombe na horizontu,
reski zvuk lomljenja stakla.

Bugarim, molska struna,
bonacu usnulog mora.
Pritvaram drhtaje,
žudnje nestišane.

TREN

Svod ujednačenog plavetnila
Bez trunke oblačka
Sa beličastim rubom
Vidikove linije.

Spokojne zgrade
U molitvenom stavu,
Poneko zalutalo vozilo
I moje oči na njima.
Dan za refleksiju.
Je li to život!

STROGA MERA

Po Ivanu V. Laliću

Ah, strasna mera, svakako
al, stroga, stroga mera, nužno
to spoznah bolno, trajno –
ni pedalj više od nje
ni mrvu manje ispod!

Stroga mera – etalon stari
dok vidiš – već gubiš
i bacaš se u vrtlog, ljubiš
svom snagom bez mere
slepo srljajuć tamom
a rastojanje propisano,
pa sitan korak il trk, isto!

Uzećeš izmereno,
višak vratiti dvostruko,
pre il kasnije
kad ti se od kože
po meri skroji,
pojmićeš kud sve to vodi.

Pobeći nećeš, uzalud trk,
strasne si mere žrtva –
strogoj na kraju dođeš
isceden, čemeran, grk!

PURPUR BULKI

Plamti pejzaž –
purpur bulki
nehajno bačen
slikarski smelo
na platno polja.
Cesta umetnuta
kvari plan
beskrajne slike horizonta.

I samo okom dotičem nemo
svemoćnu ruku
skrivenog Tvorca
što bulke seje
kad dobre volje je
i ne šalje dažd ni tamu
već lice pokaže lepo.

ŽUDNJA ZVEZDE

Dok s krova zgrade
Posmatram okolo –
Poriv da skočim,
U beskraj poletim.
Dal' to iskon priziva
Kad besmo iskre
Što vrcaju i lete
Vasionom bestelesno.

A sad odenuti telom
Za zemlju vezani
Žudimo let,
Stapanje s nebom,
Vasionski mir,
Zvezdani sjaj.

STVARNOST SENKE

Zatrpava me muk.
Reči propadaju kroz mene
U nemost bez kraja
Kao u duboku vodu
Zvuk slučajno zalutao.
Spuštam se u dubine
Snažno odgurnuta
S ambisa.

Za mnom leluja senka
Stvarnija od tela.
Vičnija padu,
Uskrsnuću,
Preobražavanju.

NEOSTVAREN PAR

Da smo bar lovili lepotu
Po predelima nepoznatim
Ko Kortasar i Karol Danlop
Reči kojima skovaše ljubav
Što pobeđuje vreme i smrt.
Da smo bar istinom zarobljeni bili
Kao Sartr i Simon de Bovoar
Što su sporeći se stvarali večnost
A obimni tomovi i danas to potvrđuju,
Da smo bar čežnju ispisali
U prepisci, da iz nje niče novi stih,
Kao Rilke i Cvetajeva,
Već bi se ostvarili kao par.

Ovako smo tražeći obale
Uzalud sekli talase
Telima slabim –
Ne stižući do sebe
Gasili žar.

PEJZAŽ SEĆANJA

Prolaze dani, ne i njihov trag
Dubi se, mreška u magmi uma
Po volji ko zna kog demona il maga
Što ceo kosmos pokreće ko pero
U snažnom htenju stvaranja il loma
Poretka večnog, zagonetke moćne
Čudesne sfere što nas uljuljkuje
Kako bi lakše prihvatili sebe,
Ništavnost svoju podneli nekako.
I sve hita ka nekom središtu
Misao kaska za njime očajno
Jer niti shvata niti ga se odriče
Već u panici u sebi se vrti
Kao lav zavezan stostrukim lancima.

A sve se netom skriva i otkriva
Zaboravljeno načas umom plane
Osvetli polja davno običena,
Igru svetlosti u lokvici vode
Čarobne zvuke svemirske muzike
Šapnute u snu, bez znanja snevača,
Požare strasti u ledenoj tami,
Zuj pčela u grmu jasmína,
Paničan lavež u studenoj noći.

Sve, sve je na traci sećanja
Nanizano, snimljeno za večnost,
Za život duše kad se liši tela
Da osvetli se vasiona cela.